

er der jo ikke den fjerneste Udsigt til, at de foreløbig faar noget at bestille; der gaar jo Tusinder af Mennesker ledige indenfor Kontorfaget, og jeg forstaaer ikke, hvorledes det skal gaa dem. Det er ogsaa kun en ren Papirsparommelighed for Staten at sætte Folk paa Gaden og lade dem gaa arbejdsløse, uden at de er i Stand til at faa andet Arbejde. Jeg vil derfor gerne sige til den højtærede Minister, at selv om jeg ligesom det Parti, jeg tilhører, ønsker, at der paa dette Ministeriums Budget som paa andre Ministeriers skal øves den største Sparommelighed med Statens Penge, og at man skal søge at forbedre Finansloven saa meget som muligt, tror jeg dog, at Nytten af saa voldsomme Afskedigelser som dem, her er foreslaaet, kan være problematisk. I hvert Fald vil jeg henstille til Ministeren at gaa frem med saa varsom en Haand som muligt overfor de Mennesker, som man nu en Gang har trukket ind i denne Karrière, maaske taget dem bort fra Stillinger i det private Liv, hvor de kunde have avanceret og haft en Fremtid. Nu vil man altsaa en skønne Dag sætte dem paa Gaden, men jeg synes, at der her bør vises den største Varsomhed, om end vi naturligvis skal spare her som alle andre Steder.

Fraenkel: Paa hin sorte Torsdag, som man passende kan kalde den 17. Februar, da den første Levering af Nedskæringsforslagene blev forelagt, der sænkede Mulm og Mørke og trist Stemning over denne Forsamling, paa den Dag var der alligevel, for mig i det mindste, eet Lyspunkt, og det var det, at det var selve den højtærede Statsminister, der førte an ved Forelæggelsen og altsaa talte paa hele Regeringens Vegne, og at han i sin Tale anvendte et Afsnit paa en Redegørelse for sin Opfattelse af Situationen og den hele økonomiske Tilstand, vi lever under. Det var for mig ganske overordentlig vigtigt, at dette skete, thi jeg saa deri en Anerkendelse fra autorativt Sted af et Krav, jeg altid har stillet, og hvis Oplydelse jeg ofte har savnet. Man kan nemlig ikke tale om økonomiske Spørgsmaal, navnlig da ikke økonomiske Spørgsmaal af en saa stor Rækkevidde som disse samlede Nedskæringsforslag, uden at gøre Rede for, hvad man egentlig mener om den hele Tilstand, man lever i, den, der dog til syvende og sidst skal bære Virkningerne af Forslagene. Gør man ikke det, kommer de til at svæve i Luften, der bliver ingen dybere Mening i dem, ingen virkelig Logik, der bliver intet Perspektiv hverken bagud eller fremover,

og naar man til syvende og sidst et Resultat, kommer det til at staa i Agitationen paa en Maade, som ingen alvorlig Politiker kan ønske at hans Ord skal komme til at staa —, man kommer til at aflevere noget, som ikke bliver forstaaet, men som uden Tvivl bliver misforstaaet. Jeg anser det derfor for en Pligt for enhver Politiker, der forelægger eller taler om økonomiske Forslag af nogen Betydning, at han gør Rede for sit Standpunkt i saa Henseende. Dertil kommer ogsaa, at det sparer megen Tid under Debatten. Hvis man nemlig fra første Færd er klar over, at man i Grundsynspunkterne er enig med den, der forelægger et Lovforslag, eller den, der taler for det, kommer man selvfølgelig let ud over Uenigheder angaaende Udformningen af Forslagets Enkeltheder, eller er man paa den anden Side fuldstændig klar over, at man ser ganske forskelligt eller endog fuldstændig modsat paa hele den økonomiske Situation, man befinder sig i, vil man kunne spare sig en hel Del Tale, fordi en Overenskomst om Enkeltheder da er saa at sige udelukket.

Men altsaa den højtærede Statsminister holdt sig til den Regel, jeg forsvarer her. Han gav en Fremstilling af sit Syn paa den hele økonomiske Tilstand — det giver han paa Spalte 2329 —, og jeg vil anmode den højtærede Formand om at maatte citere lidt her og ogsaa senere hen i mit Foredrag. Den højtærede Statsminister siger her: „Hvor vanskelige de foreliggende Erhvervsvilkaar end er i Øjeblikket, saa bør dog ingen tvivle paa, at vi her i Landet — om vi selv vil det — indenfor en forholdsvis begrænset Tid kan naa frem til sunde og fuldt ud tilfredsstillende Erhvervsforhold. Der er heldigvis ingen Grund til at tro, at vi ikke indenfor alle vort Lands betydende Erhvervsgrøner skulde være andre Lande fuldt ud jævnbyrdige. Tværtimod er Forholdet snarere det, at vi paa de fleste Omraader har endog bedre Erhvervsmuligheder, end adskillige andre Lande har det“. Og Statsministeren slutter: „Ingen tør nu for Alvor nægte, at det eneste, der kan føre os frem til bedre økonomiske Tilstande, er øget Arbejde, større Foretagsomhed i Forbindelse med Opøvelse i den Kunst at afpasse Udgifterne i Forhold til de Indtægter, som faktisk er opnaaelige“.

Ganske særlig skarp er Udtalelsen, som jeg her har citeret — denne Del er det skarpeste af den — jo ikke, men man faar alligevel en klar Opfattelse af den højtærede Statsministers Stilling, naar man sammenholder, hvad jeg har citeret fra Frem-